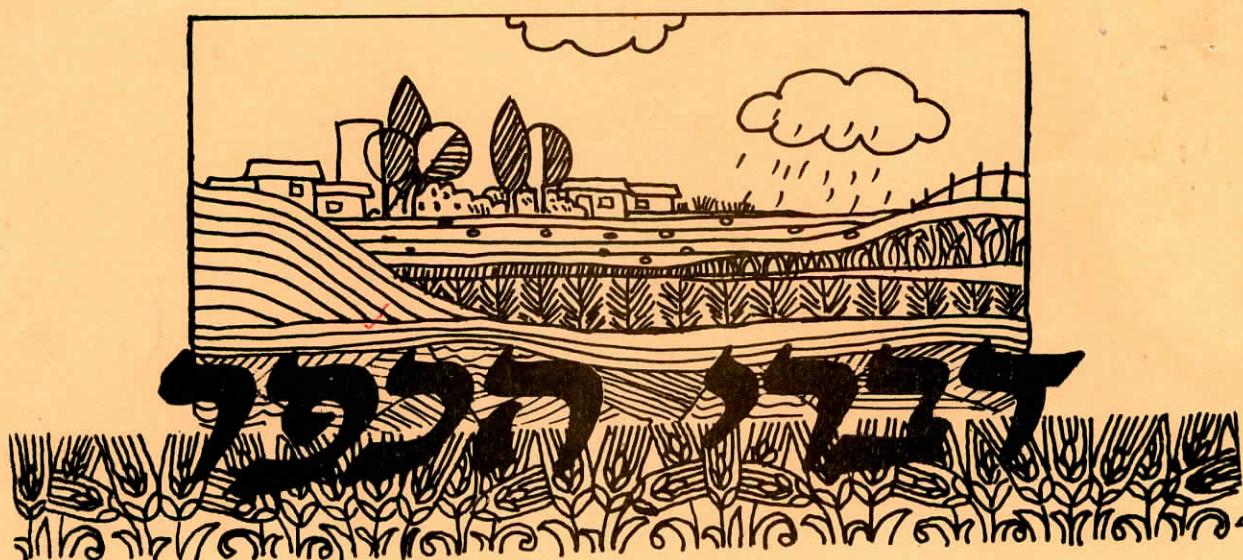

הבריאות

קטע זה מועבר בימים אלה מעלון אחד למשניהו -
אם יעלה לפחות חיוך אחד - דיבנו.

בשיקות בגד קמטים

הידעתם שנשיקות הן האמצעי הזול ביותר למלחמה בקמטים? על פי מחקר שממצאיו פורסמו בירחון הגרמני "פרימה", נשיקה מפעילה 29 שרירים בפנים. הפעלת השרירים בדרך נעימה זו שומרת על גמישות העור. אם כך, אפשר לזרוק את כל הקרמים ורק להתנשק במרץ. באותו מחקר נקבע גם שנשיקות שורפות קלוריות. 100 נשיקות - והלכו 1,200 קלוריות. הקץ לדיאטה!

ועוד מנפלאות הנשיקות: זה גם בריא ללב. בזמן הנשיקה עולה הדופק מ-70 פעימות בדקה ל-150 פעימות, והגוף מקבל יותר חמצן בתהליך המתוק הגוף גם מפריש משככי כאב טבעיים - חומר דמוי מורפיום. מכל אלה עולה כי נשקנים נהנים מבריאות טובה יותר, סובלים פחות ממחלות כלי הדם וקיבה, ושנתם טובה יותר.

נוסף לכל היתרונות שנמנו, הוכח שנשיקות מפחיתות תאונות דרכים. בעלים הנושקים לנשותיהם לפני צאתם לעבודה, מעורבים פחות בתאונות דרכים....

מזל טוב... מזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

12.3. אדם בן-חנור

קרן גדליזון

דוידה בלר

רועי קולקר (נכד משפ' הדר)

13.3. יענקל מנדז'יגורסקי

רוי אב

מאיר ריפקינד

14.3. אילון מסר

15.3. אביבה לינטון

ענת ארנברג

ענבר כהן

16.3. אריק ארנברג

ג'ו סינה

מרב איתם

שושנה מדר

רותי זיגדון

17.3. גבי ראי גלס

זמי בן-צבי

אבישג עדר

ליאורה ויינשטיין

18.3. אריק לינטון

עירית גרשמן

רתם פרלסון

י מ י - נ י ש ו א י ן

17.3. רחל וישראל אבידור

דינה ודני קרמר

אבי ואני רוצים להודות לכל
ידידינו בכפר הנשיא עבור הידידות
והתמיכה שזכינו להן במשך שהותנו
כאן. נהנינו מהשנים שחיינו ביניכם,
גם אם בחרנו לא להישאר כאן לתמיד.
הבה נשמוך על קשר.
באהבה
ג'ודי והילדים

מה נשמע?

הלל, הלן מה בשמע?

* כן, כן, ביום ו' כנראה שמעו טוב מאוד בלילה. אבל החבר'ה נהנו. היו פה כ-400 צעירים והסיפור הוא כך: רקפת עובדת בשקט ובמרץ והזמינה נציגים מכל הקי-בוצים באזור. יש כבר מזכירות שנפגשת כל כמה שבועות. יש תמיכה מהמועצה (עם איש קשר). רקפת מספרת שכל תחילתם וצעירים עד גיל 30+ (לא רק בודדים) בגליל העליון הוזמנו. היה ערב שמח עם הקאזינו. המפגש הראשון היה פה לפני שבוע ובסוף החודש ייפגשו בעמידה. הם ביקשו תקציב שנתי ורוצים לארגן טיולים, הופעות אומנים וכו'. כל הכבוד, רקפת, בהצלחה... וחבר'ה, תיהנו!!

* אורה נמלי יוצאת לחופשה מהמשק. נסיעה טובה, אורה, תצליחי^{לעצמך} על הדרך הטובה לעתידך. אני יודעת שאת אוהבת את ביתך פה בכפר הנשיא. אז תסעי, תחשבי, תחליטי ותחזרי אלינו.

* בלהה עובדת כמזכירה טכנית כל יום מ-7.00 - 14.30 וגם תחליף את אורה במודיעין. חנה מסר תחליף אותה לארוחות. בלהה רק מבקשת מהחברים להיות סבלניים בקשר לעיתונים. לפעמים עיתון לא מגיע והיא צריכה לברר. אין תמיד תשובה מיידית.

* מר אנדרס (אבא של רות נאי) עבר לגור על-יד גב' ניימרק, במטרה להביא מטפלת אחת לשניהם. נאחל להם ימים נעימים בחוץ בקיץ.

* אייבן לויין עובד עכשיו במפעל ופאול בילגורי עבד חודש ימים עם קני.

* ברוכים הבאים - אפרת אלמן חזרה הבית (כסף לי!) וישר למשק הילדים. דני סטיל חוזר השבוע. אנו שמחים לראותך שוב בבית ובוודאי יש תור ארוך של מחכים לך.

* ביל ואן (ההורים של קרול ב.) גמרו אולפן בכרמיאל. בשעה טובה! נזכור להחליף איתם כמה מילים בעברית מדי פעם.

* עוד מזל טוב... אבישי פרלסון יתחתן בעוד 3 שבועות (חתונה אזרחית) בסן-פרנציסקו וכשנה הבאה הזוג יבוא לארץ, להתחתן בחתונה מסורתית. חברתו של אבישי ממשיכה עוד שנה בלימודיה בפסיכולוגיה. ניר פרלסון מחכה לחברתו שתגיע אחרי פסח ואז יחליטו על תאריך החתונה.

* פסח! (בקרוב תקבלו דפים בקשר למקומות ישיבה). רחל גינת, אחראית ומקימה צוות לארגן את כל הקשור לליל הסדר.

* בוועדת ההשתלמות מחכים להחלטות המוסדות על מה שיהיה בשנה הבאה.

* אלזה מסיימת תפקיד כמרכזת ועדת הגיל המבוגר. אלזה, למרות שלפעמים זה מתסכל (במיוחד ב"מצב חירום" של היום) - תודה עבור כל מה שדאגת והצלחת: טיולים, מועדון פלוס, בית התחביב וכו'.

* קאזינו! ביום ג' השבוע הזמינו אותו ל"דן אכדיה" בהרצליה. חברת סימון (מזרונים - חברה חדשה) התקשרה איתנו ודרכה קיבלנו הזמנה. היות והם עושים פרסומת לעצמם, היו שם גם עיתונאים ויש תקווה שגם הק' זינו שלנו יהיה מפורסם. 17 מתנדבים (כמה קבועים) עובדים - מספרים ג'ודי וג'ים - עם הקאזינו. מארגנים חודש מראש. השבוע יצאו ה-17, לבושים מבנסיים שחורים, חולצה לבנה וציפורן, וישלמו להם יום עבודה. כנראה צריכים תמיד מתנדבים חדשים שילמדו מה לעשות וייצאו איתם, אם את(ה) מעוניין(ת). תתקשר(י) עם ג'ודי ברק.

* החלמה מהירה לכל החולים והמבריאים, גם בבית-החולים וגם בבית. שבת שלום ושבוע טוב

25
10.3.89

השדוע הלך מאיתנו
עשיבה טובה

מר אלכס(לקס) ליון

יהי זכרו ברוך

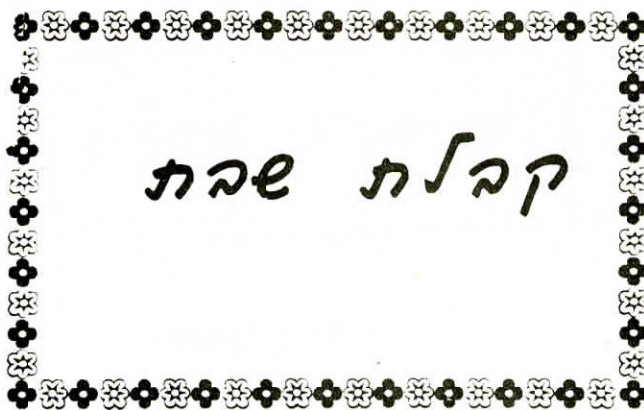
דברים ליד הקבר

לקס היקר! פשוט קשה להאמין שהלכת מאיתנו - ובצורה כה פתאומית. היית סמל הבריאות והרעננות. התרגלנו לראות אותך, יום-יום, כבר מ-7 בבוקר, מתהלך במדרכה, זקוף כ-בן 50, או לכל היותר 60. לוקח אוכל לקלייר, ואז ניגש לתחילת יום עבודה חדש. בעיני היית האדם המושלם. איש חינוך, איש צבא, איש ציבור, איש משפחה, איש המוסר והצדק, איש העשייה, איש התרומה, איש העקרונות, מנהיג ציוני נלהב- ומגשים. מה לא? היכרותי הראשונה איתך ועם קלייר והילדים היתה לפני 26 שנה, כאשר הגענו לדרכן בשליחות תנועתית. היית אז יושב-ראש הפדרציה הציונית של המחוז - וללא עזרתך ותמיכתך, ספק אם הייתי ממלא את תפקידי בצורה כה פורייה. אך מעבר לעזרה המקצועית, אתה וקלייר פתחתם לנו את ביתכם. קלטתם ואימצתם אות-נו במשך שנתיים, כזוג הורים נאמנים. עוד זכור לי איך היית מרים את אורנה, בת השנה, בזרועותיך, כפי שעשית גם בשבועות אלה את התאומות שלה.

לא היית סתם "עוד עסקן ציוני", לקס. את תפקיד הנהגת הקהילה מילאת בזמנך החופשי. ובמה עסקת יום-יום? בחינוך! היית מורה ומחנך. בין היתר הקמת סמינר למורים - אך לא סתם מורים. מורים הודיים! משימה כלל וכלל לא קלה בדרום-אפריקה הגזענית - ובפרט לאיש העומד בראש הקהילה היהודית. גם תפקיד זה מילאת בעוז, בכבוד ובהצלחה. מספרים לי שתלמידך עשו לך מסיבת פרידה מלכותית, כשעלית ארצה; ושעד היום מגיעים אליך מכתבים מתלמידך - גם מלפני 40 שנה - מכל רחבי עולם, ומטכסים עצה בשטח הפדגוגי. שני ילדיך, נעמי ומייק, הושפעו לא מעט מפעילותך הציונית, ולאחר מסלול של שנים רבות ב"הבונים", כמדריכים ופעילים, עלו שניהם ארצה - נעמי לכפר הנשיא, ומייק לצרעה. אמנם המשכת בפעילותך הציונית עוד כמה שנים, והחלטתם, אתה וקלייר, לפני 18 שנים לעלות ארצה, בעקבות ילדיכם, ולהגשים הלכה למעשה, את הרעיון הציוני, אותו כה עודדת. בחרתם להקים את ביתכם ליד תל-אביב, כפשרה בין שני הקיבוצים של ילדיכם, ולהתחיל את הכל מחדש. לא כפנסיונר, לקס, חס וחלילה, אלא כפעיל, כתמיד, בליווי והדרכת עולים חדשים ומתן הרצאות לנקלטים ולתיירים. וגם בשטח ההוראה המשכת - בלימוד אנגלית, כדוגמת החייל הצעיר, הנער הישראלי העיוור, ואף בב"ס פו"מ של צה"ל. ובערוב השנים החלטתם להצטרף אל נעמי, בני ושלוש נכדיכם אצלנו בכפר הנשיא. כן, לקס, אפילו בגיל 81, ובמסגרת הקיבוצית המיוחדת, עדיין לא יצאת אל המנוחה - אלא בפעילותך ומסירותך התחלת להעביר שיעורי אנגלית פרטיים, בסבלנות, לצברים שבתוכנו - כל אחד ברמה שלו. וגם זה לא הספיק לך. כשהספריה עברה לשיטת הקיטלוג במחשב, נטלת על עצמך פרויקט ענק של מיון, סידור והדפסה של אלפי שמות של כל הספרים שבספריה - וזאת עשית בדייקנות ובמהירות להפליא. השבוע תפסה אותך שפעת רגילה. קצת חום. קצת שיעול. מי האמין שזה יכריע אותך! - ובצורה כה פתאומית. והיית מוכן עוד כל כך הרבה לתרום! מאוד עצוב לנו. הנחמה היחידה לקלייר, לנעמי ומייק, ולילדים, שמילאת את חיך במסירות ואהבה למופת - למשפחה, לעם ולאנושות. וכך נזכור אותך, תמיד!

אדי

תוצאות הסקר

חילקנו כ-100 טופסי סקר לתאי הדואר. הוחזרו לנו כ-40. זה אחוז מכובד למדי של משיבים על נושא שאינו נחשב כגורלי ומראה שהחברה מעוניינת. לא כל השאלונים התייחסו לכל השאלות, לכן אין קורלציה מדויקת. להלן סיכום התשובות לשאלות.

- (1) האם אתם משתתף בקבלת שבת? - כן - 17; לפעמים - 7; לא - 7
- (2) אם אינך משתתף בקבלת שבת, האם הטקס מפריע לך? - כן - 1; לא - 6
- (3) מקום עדיף לעריכת הטקס: האגף הגדול של חדר-האוכל - 21; האגף הקטן - 11; במועדון - 4
- (4) איזו שעה רצויה להתחיל בטקס? - 6.45 - 9; 7.00 - 20; 6.30 - 2; 7.30 - 1 (אחרי הארוחה)
- (5) האם השיטה של מקומות קבועים או השיטה החופשית רצויה לך? - מקומות קבועים - 8; השיטה החופשית - 20
- (6) תוכן קבלת השבת נראה לך? - טוב - 18; לא טוב - 3; קצר מדי - 2; ארוך מדי - 0 סביר - 18
- (7) השיטה של בחירת חומר ההקראה ע"י המשפחות נראית לך? - טובה - 13; לא טובה - 0

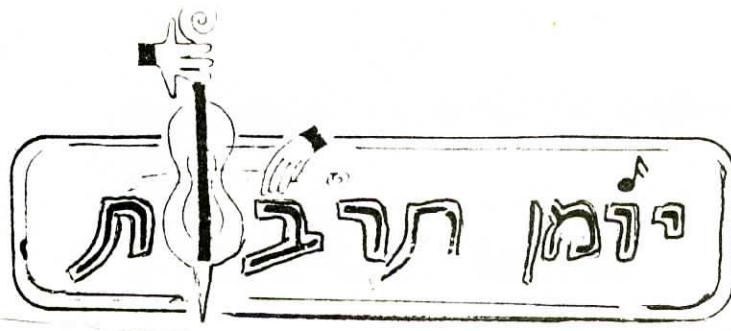
היו חברים שהעירו הערות לגבי הרצוי. הערה חוזרת היתה שרצוי שכל החברה תשב יחד. היו כאלה שצינו שטקס שמתנהל תוך כדי אכילה, כניסה ויציאה של סועדים ודיבורים אינו אסתטי. לא יותר מדי הקראות; יש משפחות שלא יידעו לבחור חומר להקראה; שנחזור לשיטה שהיתה פעם בקרוב בימינו. יש שרוצים יותר שירים. בעיית השמיעה, כשאין רמ-קולים; רשימת השירים שישיר, על השולחנות; טוב יותר טקס צנוע מאשר שום-כלום; בשיטה הנוכחית הקהל אינו משתתף בשירה - במועדון תהיה אווירה. צורך באלמנט קבוע בטקס - ויכולו השמים... + לחיים ובתיאבון.

ננסה להפגיש בקרוב את החברים שמעוניינים בקידום הנושא, כדי לנסות לגבש עמדה מוסכמת. עד אז קבלת השבת תיערך באגף הגדול בשעה שבע בליל שבת.

סיכום: אריק

ב ק ש ה : בלהה מבקשת מהחברים לשלשל את גליונות "דברי הכפר" (אחרי קריאה, כמובן) לתא-הדואר של המזכירות ולא לקופסה העומדת בחוץ (התברר ששם הם מתלי לכים).

הערב, ליל שבת, במרעדון בשעה 21.15

מוסיקל - קל

ערב מוסיקלי בסגנונות שונים

* קלאסי - ג'אז - שירים עבריים -
באווירה אינטימית וחמימה
בהשתתפות נגנים וזמרים מבית
ומחוץ!

בתוכנית:

* צמד החלילנים סרג'ו פיידמן
(מהתזמורת הפילהרמונית הישראלית)
ומיכל סגל (תלמידתו)
* פסנתרן הג'אז יונתן סטיל
* רפאל, מלחין צעיר ופסנתרן, חבר אנלפן "אורן" וחבריו -
ניר ("כמו מתוך קופסא") פרלסון, רקפת הדד ואהרון לוי -
בקטעי שירה.

כיבוד (טעים) יוגש!

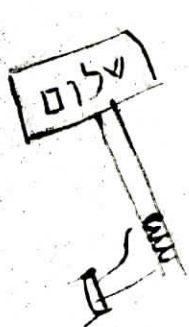
להתראות

ר ו ה

בסוף הערב יהיו ריקודים בסגנון ה-60' וה-70'

כ ר ט י ס י מ ל מ ו פ ע י ח ו ץ -

האחרית החדשה לנושא היא מיכל אנגלסברג - בכל הבקשות יש לפנות אליה.

ויוה טובאס

דודו פלמה

(כרוז מזויף של כוחות הבטחון)

ובכן, שוחרי "הגורם האנושי" ומוקירי זיכרו, הגיע הזמן שתצאו לכם אל ארץ החושות, הכפרים והעיירות, כדי לפגוש בבעייה הפלשתינית שלא מעבר לאלה ולכדור הפלסטיק. גם אני ניסיתי את זה בשבת, ואני מודה שעוד לא בא כשמן הזה בעצמותי ואני רוצה להודות ל"שלום עכשיו" על ההזדמנות.

הכול התחיל בשבת בבוקר, אולי נכון יותר לומר - למען הדיקו ההיסטורי - שהתחיל כבר ביום שיש; כאשר ניסיתי לגלות היכן מקום המפגש של אנשי "שלום עכשיו" בצפון. מתוך רתיעה היסטורית מובנת מאנשי קבוצות "אחרות", אנשי "שלום עכשיו" שומרים בחשאי צבאית ביותר על מקומות המפגש שלהם. בנוסף לכך שיש להם נטיה מרגיזה להסתובב כל הזמן עם מכשירי קשר ולדבר לתוכם בקולות מהוסים. ודאי שריד לעברם העשיר בכוחות ביטחון.

על כל פנים, בסופו של דבר ובגילוי-לב נדיר של התחשבות, גילו לי שנפגשים בשערי משמר-העמק. יופי, חשבתי בלבי, אולי גם חזן יבוא? אך הוא לא בא, כמובן. אולי הוא מתאמן לקבל את פרס ישראל. לך תדע? על כל פנים, התקבצנו שם, כל הבנות היפות והמשוחררות של השמאל הישראלי ואני. ובשעה 10.00 לערך לחשו אנשי "שלום עכשיו" אל תוך מכשירי הקשר שלהם וכולנו עלינו על שלושה אוטובוסים וכ-30 מכוניות והחלנו לנוע אחרי הרכב של הקמב"ץ, צעיר זמרץ ובהיר שיער, שהבנות לחשו מפה לאוזן שבחיינו הצבאיים הוא מג"ד.

אחרי רבע שעה של נסיעה בשירה הסתבר לי פתאום, איך לא, שלא ידוע לנו, יושבי הרכב, לאן נוסעים. איש לא גילה לנו את היעד (אולי חששו מהדלפה). מפעם לפעם עצר הקמב"ץ את ריכבו, זה האיש שנולד עם מכשיר קשר ביד, וכשהוא מסתיר בכף ידו את פיו, שמא נקרא בתנועות שפתיו ונגלה מה קורה, ודיבר במכשיר אל מישו מיסטורי. אולי לדאון שחלף עכשיו בחרישיות שלום-עכשוונית בשמי עמק יזרעאל וסרק מהשמים אחר מחסומים אפשריים של כוחות הביטחון. לך תדע. הם כל-כך מאורגנים, החבר'ה האלה.

מהון להון הגענו למחסום על כביש הביקעה בואכה ירושלים, בסביבות מחולה. הקמב"ץ, איך לא, הצליח לעבור את המחסום ואנחנו - עם כל הטור, איך לא, נעצרנו ע"י החיילים האדיבים והנבוכים ונתבקשנו לא לעבור. "למה?" הקשיתי קושיה. "ככה!" ענה לקונית המפקד הצעיר של המחסום, כשהוא מחקה את ראש ממשלתנו. המתנו כרבע שעה עד שהסתבר שאנו חוסמים למעשה את עורק התחבורה הראשי לירושלים. כמובן שאנשי "שלום עכשיו" ניצלו את החנייה הלא מתוכננת להתקשרויות חשאיות במכשירי הקשר, עד שבסופו של דבר ניתן לנו להמשיך בדרכנו.

פנינו לכיוון חמאם אל-מליח בכביש מתפתל ברוחב של 20 ס"מ, שהיה ברור לפי המה-מורות הענקיות שמילאו אותו שאנשים שמתים באוהל של תורה לא חיים בסביבה. שם גם נגלתה לנו פתאום הארץ בכל יפעתה, עצי השקד התריסו פריחה לבנה-ורודה משגעת. ואנשי הכפרים, שהחלו לעבד שוב את רצועות הקרקע הקטנות שלהם שמסביב לכפרים, שיבצו את הגבעות במשבצות ירוקות.

עכשיו, לפני שאנחנו מגיעים לטובאס, אני רוצה לעצור רגע ולגלות לכם, שאני לא הולך לגלות לכם אף שם של איש או אישה פלשתינאים שנפגשנו איתם בטובאס. לאנשים הטובים האלה ישנה נטייה מטרידה להיעצר פתאום ע"י כוחות הביטחון לאחר שהם נפגשים עם נציגים יהודים של אש"ף. ולכן אקרא לכולם בשם הקוד "נפתלי".

המשך בע' 9

אז לפני טובאס עצרו אותנו בנפנוף-יד כמה "נפתלים" צעירים, קרוב לוודאי ממה שמכונה אצל אורי פורת אנשי "ועדות-ההלם". ואז הסתבר לי בפעם הראשונה לאן פנינו מועדות. משום שה"נפתלים", שכמוכן לא היו חברים ב"שלום עכשיו", גילו לנו בחוסר-אחריות משווע, שהדרך לפרעה חסומה ע"י הצבא ועלינו לחפש דרך אלטרנטיבית לשם. נו, התנענו את המכוניות והמשכנו לנוע אל טובאס, שהשתבצה לה יפה מאוד על הגבעה ממול. עלי להודות שמטח האבנים הצפוי לא קידם את פנינו בטובאס. סתם כל מיני "נפ-תלים" חלפו בדרך ונופפו בידיהם לשלום ואפילו חייכו למעננו חיוכים רחבים.

בטובאס היה גם מחסום של צה"ל, שאויש ע"י כמה אנשי מילואים, שהתנמנו להם בשמש האביבית. רק לאחר ש-5 מכוניות חלפו על פניהם, תפסו שמדובר באנשי "שלום עכשיו". מיד זינקו וסגרו את המחסום, איך לא, לפני חרטום המכונית שבה נסעתי. יצאנו החוצה והתמתחנו. ובעוד אנשי "שלום עכשיו" מתייעצים בקדחתנות עם מכשירי-הקשר שלהם, התפזרנו לנו בין ה"נפתלים" והתחלנו בצורה מאוד לא מתוכננת, שוודאי מילאה בדאגה את לבם של אנשי "שלום עכשיו", להידבר עימם. ה"נפתלים" האדיבים הוציאו קפה ומים ומעט כיבוד, למרות שלא תואם איתם שום דבר מראש (איזו בוש) וגם הפגינו כוח עמידה אמיתי מול השאלות הספקניות שהומטרו עליהם.

אז ככה, "נפתלי" אחד כבן 65, מוצק, נמוך קומה ושב-שיער, שכפות ידיו מסוקסות מעמל ולא מאימוני קארטה, אמר לי בהתרגשות שהוא כבר רוצה שהשלום יגיע ושנוכל לחיות יחד איש לצד רעהו בשלום (בטח עבד עלי, נאיבי שכמותי). ו"נפתלית" אחת לחצה ידיים בהתרגשות ובדמעות בעיניה לחשה - "אללה יביא את השלום, עוד תראו". קרוב לוודאי שערך השלום בבורסה עלה מרוב שימוש בו, שם בטובאס.

כמובן שהצבא לא יכול היה לעמוד במתח הזה של השקט והשיחות החמות, הוא הרי מסתדר טוב יותר עם הפרות-סדר. לכן הגיע מפקד האזור למקום ובקול נמרץ הכריז עליו כשטח צבאי סגור וציווה עלינו לעזוב מיד את המקום. באותו רגע בערך החלו כולם לקרוא את קריאת הקרב המפורסמת "אחוה יהודית-ערבית" והמפקד אמר לי במרירות - "אתה רואה מה שעשיתם". ומיד הסתדרו החיילים הנבזכים בשורות מאיימות, עם הקסדות ורימוני הגז וכדורי הפלסטיק, כדי להפסיק את הפרת הסדר הנוראה.

בסופו של דבר התפנינו. כי אנחנו ילדים טובים. אבל אני רוצה לשאול אתכם: אבנים לא זרקו שם, נכון? אז כנראה, כאשר באים לדבר איתם, הם לא זורקים אבנים. אז למה שלא נעשה את זה כבר, לכל הרוחות, במקום לשלוח ילדים בני 18 להרוג ילדים בני 10 עד 15? למה לא, באמת?

הענין טופל...

(ראה "מה נשמע?" שלפני שבוע)

בעקבות פנייתי ל"המשביר המרכזי" בעניין מסחר עם החברה הגרמנית "דגוסה", קיבלתי מכתב תשובה והנה תמציתו:

"בטרם נתקבל מכתבך ומיוזמתנו החלטנו לבק ולשקול את הנושא, ברוח דבריך. הנהלת המשביר החליטה להנחות את המחלקה הקשורה לנושא להפסיק את קשריה עם חברת "דגוסה", ולמצוא מקורות הספקה חלופיים לאותן הסחורות.

אני מודה לך על שמצאת לנכון לפנות אלינו בנושא זה."

זאת התגובה שלהם והיא בהחלט מספקת אותי.

יעל נ.

בר-מצווה עיקומות'נו

דליה י.

בכיתה ז' אנו חוגגים עם הילדים את הבר-מצווה שלהם. זו מסורת. כך נהוג. למה דווקא בגיל 13? והרי "בר" פירושו "בן" - מדוע אנו חוגגים גם לבנות?

מהם התכנים, בהם אנו מעשירים את הילדים/הנערים לקראת מעמד זה בחייהם? האם הוא באמת "מעמד בחייהם"? האם הוא מ ש מ ע ו ת י ע ב ו ר ס?

האם הוא באמת משמעותי עבורם?

השנה לראשונה התעמתתי עם שאלות אלו ורבות אחרות. משימות בר-המצווה ערוכות אצלנו בצורת מספר מעגלים, מהקרוב אל הרחוק:

"משפחתי ואני"

"חברתי ואני" ועוד.

המעגל האחרון והרחוק הינו מעגל "עמי ואני". במסגרת מעגל זה מוגשות לילדים 3 משימות כדלהלן:

- סידרת שיחות עם רב.
- ביקור במושב דתי.
- ביקור בבית התפוצות.

ואני תוהה: האם בכך נאפשר לילדים מפגש עם "העם היהודי"? האם בכדי לפתוח, ולו צוהר קטן ביותר, בפני ילדינו על עושרו וגדולתו של העם, אנו מביאים להם רב, שיספר להם על מצוות "ואהבת לרעך כמוך" - הרי אנו מקיימים מצווה זו הלכה למעשה יום יום. מה אנחנו למעשה "משדרים" להם?

שהרב הוא היהודי ה"אמיתי" - אנחנו רק "למחצה" וכדי לפגוש אדם יהודי - יש להיפגש עם אדם דתי. אני שוללת את ההתבטלות העצמית הזאת. אני תופסת את החברה שלנו כחברה יהודית לכל דבר - יהודית-חילונית. ציבור אנשים שבחר באורח-חיים יהודי לפי הבנתו, המקיים בתוכו מצוות "עשה" ו"אל תעשה" בהתאם לערכים יהודיים כמו גם אנושיים-אוניברסליים.

לו היתה במערכת המשימות סידרת פגישות עם יהודים בעלי תפיסות עולם שונות, היה בהחלט מקום גם לפגישה עם יהודי דתי, אולם דבר זה לא נעשה.

הצעתי לצוות המלווה השנה את הבר-מצווה להכיל שתי משימות נוספות במעגל "עמי ואני", שתקרבנה אותם במשהו למהות העם היהודי:

- (1) ביקור במרכז קליטה
- (2) התארחות אצל משפחות מעדות שונות.

וכל-כך למה?

עם ישראל הינו עם של פיזור גלויות וקיבוץ חלקן מחדש. מאז חורבן הבית נפוצו ישראל ל-70 גלויות, ואחד המאפיינים הבולטים ביותר של עם זה הוא היותו "מפוזר ומפורד בין העמים". בד בבד עם היציאה לגלות החלה להתפתח בעם הכמיהה לשוב לציון; התקווה הזו פירנסה דורות רבים, ויש האומרים שבזכותה נשארו יהודים רבים - בנים לעם היהודי.

זכינו, ובסוף המאה ה-19 קמה והתנועה הציונית בתוקף נסיכות ותנאים שיצרו את האפשרות לממש את הגדולה בשאיפות העם היהודי: לעלות לארץ ולהקים מדינה יהודית בעלת ערכים אנושיים כלל-לאומיים. מדינה יהודית ולא מדינה דתית.

ביקור במרכז קליטה ומפגש עם עולים דהיום יתן את קצה-קיצו של השילוב בין "עם מפוזר ומפורד" מחד לבין קיבוץ גלויות מאידך. במפגש מעין זה, כמוכח, תתאפשר גם שיחה על מניעי העליה ואולי ישמעו גם משהו על אנטישמיות בגלגולה המודרני.

(המשך בע' 12)

להשתנות או להיכחד

ריצ'רד איסטון

תוכנית להבראת המשק:

המערכת הקיבוצית - שבכללותה כפר הנשיא - מיושנת וכמעט בלתי משתלבת מבחינה כלכלית היום. כאן מתעוררת המחשבה על שינוי המערכת. הרעיון הקיבוצי מבוסס על ערכים ואידיולוגיה ציונית, שבאופן מקורי קויימו בסביבה קשה ועויינת - אך לא כל כך מתאימים למציאות של חברה מודרנית. ההצלחה העתידית, ובהחלט הקיום של הקיבוץ בעצמו - תימדד על ידי המהירות והיכולת שלנו להסתגל לשינויים.

באיטיות אך בבטחה הותר ונופץ חלומם של המייסדים. כעת יותר מתמיד, כשהזמנים קשים, טבע האדם והאידאליים הקיבוציים מוכיחים את עצמם כלא מתאימים. אנחנו כבר לא שונים מחברות אחרות. אין טעם להמשיך להתעטף בערכים המקוריים בלי לשנות, להסתגל, ולאמץ את דרישות התקופה הנוכחית. אנו חייבים הרבה מעבר ליכולת הכלכלית שלנו.

וכך אנו נשתנה ונשנה, ייתכן ולא ייראה לכם. אין לנו ברירה, מוכרחים להמשיך להתקיים - להישרד. להרגשת מספר אנשים ההיסטוריה תוכיח שצדקנו: חבר הקיבוץ ישלם על הכל במחיר מלא. והכל - משמע הכל. החבר גם יקבל תמורה כספית עבור עבו-דתו. המעבר לשיטת חיים זו צריך להיות מהיר במידה סבירה, ומבוקר באופן מלא. בלתי אפשרי להיכנס לפרטי פרטים לגבי דרך תיפקודו של כל ענף במתכונת החדשה המוצעת. אתן דוגמא לכוונתי. למשל: חדר האוכל, כמו כל השרותים, ינוהל כיחי-דה כלכלית עצמאית. בסוף הדלפק תהייה קופה. כל מה שעל מגשי החברים יחוייב בתשלום - הוא יוכל לשלם בצ'ק - כרטיס אשראי פנימי או דרך מסוף. לא יהיה שימוש בשטרות - ולא ינוקה מע"ס.

כן, עדיין תצטרכו לעשות תורנויות (למרות שמשלוחי העופות יכולים להיעשות על ידי קבלנים - אלא אם רוצה החבר להוסיף כסף לתקציב). בקיבוץ במרכז הארץ שיטה דומה עובדת, והחברים ששים לעשות הקמות ומשלוחי לול תמורת תשלום.

להנהלת החשבונות יהיו יותר סמכויות - בהרצת התוכנית ועדת הכספים תיערך לתמחר את הסחורות והשרותים, ויבטיחו שלשרותים תהייה יעילות כלכלית. הנהלת החשבונות תעזור ותייעץ ללקוח הבנק "הירוק" לגבי תוכניות חסכון, כדי שהחבר יפקיד סכומים קבועים לחינוך, אירועים (כמו חתונות וכו') ו... מכונת שלו. יינתן תקציב חודשי (ולא שנתי) כדי למנוע בזבז על ידי החבר. יעזרו לו להסתדר עם הכסף - וזה חשוב - כי לפחות בהתחלה יהיו התקציבים מאוד נמוכים.

כל הרעיון הוא מהפך מהקיבוץ הלא מכניס כלכלית, המיושן - לקראת חברה משוחררת כלכלית, במודל של ישוב קהילתי, או מושב שיתופי. (בלי חלוקה של אדמות ורכוש, ועם השרותים של קיבוץ). ינופץ המיתוס של להשאיר את התנורים דולקים כל הלילה או המזגן כל היום. היכן בעולם אדם ירשה לעצמו לחיות בלי חשבון ובלי שיעון חשמל? נגמור עם המינים "החופשיים" וכביסה "חופשית" - זה לא קשור באידיולוגיה קיבוצית. הבזבז הגיע למימדים של ניצול מערכת חלשה. כל הצרכנות הזאת מעל הממוצע לרמת חיים סבירה. כמות הכסף הזורם החוצה מהקיבוץ היום תירד לכדי שבריר. חסכון על ידי הכנסת שיעור חשמל וכו' (שישתלם - ראו קיבוץ חולתה). היצור והתפוקה יעלו - אנשים ירגישו שיש להם בשביל מה לעבוד - הרווח שבצד העבודה, לא רק צרור אידאליים אבסטרקטיים. הקליטה תגבר, בו בזמן שיעילותנו תגדל, ואנשים יצטרפו אלינו מסיבות שונות.

חברים לא יעזבו, כשיווכחו שלקיבוץ עתיד בטוח ויציב. כל עוד שנישאר כפי שאנו היום, יש חשש שיעזבו עוד הרבה. חבר לשעבר אמר שהוא ומשפחתו לא היו עוזבים אם השיטה והצעדים המוצעים כאן היו מיושמים היום.

המשך בע' 12

למעשה אנו מתקדמים באיטיות לכיוון זה כבר זמן מה. לדוגמא: איחוד התקציבים, חיוב שיחות טלפון ושרותי דואר. המרכול קרוב לוודאי יעבור לשיטת הניקוד בקרוב - אבל למה? טבע האדם יבטיח שהפרט ישתמש בכל הנקודות, בגלל שאלה דברים הניתנים "חופ-שי". יש לחייב את הפריטים בתקציב האישי. בואו נכיר ונודה, שזה הכיוון - זו הדרך. ונדרוך את עצמנו ב"טיול מאורגן", במקום לגשש באפלה לפתרונות קצרי טווח שיחסכו אגורות ספורות פה ושם.

לדעתי הרעיונות האלו מציגים מהפכה, שתוביל להבראה כלכלית, ובעקבותיה התייצבות ופריחה.

הבה נתבונן בדוגמא של שינוי קטן במדיניות לכיוון הנכון: חסכון. - בולים ושרותי דואר. כבר אחרי שבועות בודדים שהחבר משלם מכיסו, החיסכון עצום (עובדה בדוקה). צעדים נוספים חייבים להינקט. הדרך היחידה היא להטיל את המעמסה על תקציב החבר. (לאחר העלאת התקציב - כמובן).

הרבה אנשים יאמרו "אם כך - אני עוזב! זה לא קיבוץ יותר". נכון, לא יהיה קיבוץ במשמעות המקורית. תתקבל משמעות שתצריך פרוק של המערכת הקיבוצית מהאידיאלים המ-קוריים. יותר מדי זמן חיינו מעבר למשאבים. כעת אנו חייבים לשלם על כך. משמע שינוי יסודי - מרעיון האחריות הקולקטיבית לאחריות על בסיס אישי. אנשים יצטרכו להבין ש"גן עדן של שוטים" זה - לא יכול להימשך, ויחסכו.

לחברים המבוגרים - אלו שהקדישו את חייהם להגשמת החלום הקיבוצי - אומר: אל פחד! עם התוכנית הזו יוכלו להיות שקטים. העתיד שלהם מובטחת - מוגן על ידי הפנסיה + תוספת ותק שתימשך מהתקציב הכולל שאליו כל החברים יתרמו, וישמש גם לצרכים שיתו-פיים קהילתיים כמו: תאורת רחוב, פעילות תרבות ועוד.

החברים ימשיכו לעבוד במקומות עבודתם הרגילים, וכולם ישתכרו באופן שווה - לפחות בהתחלה. דרוג המשכורות הוא בעייה גדולה וידרוש דיון בכובד ראש.

כן, אתה, יכולים להתעלם ממאמר זה, אבל בחיינו כקיבוצניקים לא יחולו תמורות הקיבוץ יקפא על שמריו וידעך. יחצאד כל מיני פתרונות זמניים לאורך הזמן, כשהעק-שנים שנשארו- נזכרים ומחפשים את הפרורים ה"חופשיים" האחרונים. ואחר כך הפיזור.

ואם אתם חושבים שאני מגזים - אין לכם מושג מה עוד מחכה. למרות הכל יש אפשרות לקחת את האתגר ולשנות את העתיד.

העתקים של מכתב זה, ורוח הדברים הכתובים, הוצגו והתקבלו בתמיכה על ידי מספר לא מבוטל של חברים.

המקור באנגלית נכתב ע"י ריצרד איסטון ב-26.1.89

(בר-מצווה במקומותינו - המשך)

עם ישראל הינו עם של עדות מעצם היותו עם של קיבוץ גלויות. כדי לטעום את טעם השוני בין יהודי מרוסיה ליהודי מארגנטינה, ועם זאת לעמוד על המשותף ביניהם כבני עם אחד, יש להיות איתם ולבקר אותם בביתם. בית התפוצות אכן מציג בצורה מרשימה מאוד את האביזרים, כלי הבית ותשמישי הקדושה, וביקור בו הוא ללא ספק חוויה חינוכית ואס-תטית ממדרגה ראשונה. אך אין שם אנשים חיים, נושמים, מדברים. מכאן שיש מקום לשילוב בין שני הדברים: ביקור במוסד זה ומפגש עם יהודים מעדות שונות.

הצעתי התקבלה בצוות המארגן בתמיכה מעורבת בהתנגדות שבסופה - נימה של סלחנות על שגיונותי והבעת הסכמה לכך שאני מארגן את הביקורים הללו. אין לי כל התנגדות לעסוק בצד הסידורי והארגוני, אולם ברור שזה לא העיקר.

ואני פונה לחברים, ובמיוחד להורים לבנים ולבנות בגילאי הנעורים, להביע דעתם בנושא זה, שהוא אולי לא בכותרות חיינו, אך התעלמות ממנו הוא גם הבעת דיעה. במצב הקיים יש, לדעתי, החמצה רצינית של מסר חשוב שברצוננו להעביר: האם אנו "עושים משימות" כמצוות אנשים מלומדה או שאנחנו חושבים שיש תוכן אמיתי, משמעותי מאחוריהן?

והערה אחרונה: על-מנת שלא אובן שלא כהלכה, יש בי הרבה הערכה למסורת ישראל-סבא ואני חושבת שעלינו להכיר וללמוד את נכסי-צאן-הברזל של תרבות ישראל ולמצוא את הדרך להנחילה אחרינו, אולם יש להפריד בין תרבות ומסורת מחד, והצירוף אדם-יהודי-משמע-אדם-דתי, מאידך.

תגובה

אני מתייחס לכתבה של שלופה ומשתדל לעשות זאת בקצרה וללא נימה פולמוסית, כי אני חש שנוכח התהליך של התרוקנות היסודות הערכיים-ליחודיים של דרכנו, נחוץ להבהיר את התפיסה הקיבוצית שלי - גם אם איננה מקובלת יותר על מספר חברים מהשכבות השונות של הציבור.

קיבוץ כפר הנשיא נוסד על-ידי גרעינים תנועתיים, שחיו במדינה שבה האנטישמיות התבטאה בדרך-כלל בצורה מעודנת - סגירת מועדונים מסויימים בפני יהודים (וזה קיים גם היום), אפליה "נקייה" ולא ברוטלית וכו'. אותה תקופה - ערב ומשך שנות השואה וביסוס ציוני-סוציאליסטי בשנות טרום מדינה, הביאה אותנו 'לעליה', בחלקה הגדול בלתי-ליגלית, לארץ-ישראל והקמת בית קיבוצי. חברינו חיו את חייהם מתוך הכרה שאנו מקימים בית וחברה אחרת - צודקת יותר, הוגנת יותר ומתוך התנדבות - ללא פשרות. דאגת הכלל היתה נתונה לצורכי הפרט, בהתאם ליכולתו של המשק לפרנס את החברה - וגם מעבר לכך. איש לא עשה חשבון של כדאיות: היותו חבר ובוודאי שלא התחשבן עם הקיבוץ על עצם הצורך - שקיים גם היום - לעבוד ביושר, שעות נוספות ובעבודות משעממות. הקיבוץ איננו עסק כלכלי - ותו לא. ההבדל היסודי בין הקיבוץ ובין חיי קואופרטיב, אשר מסתמן במאמר הנ"ל, ובין ההיתר לנצל אמצעי חוץ למטרות שבוודאי אינן תורמות לשוויון החברתי, הוא אשר יקבע את אופי חברתנו בעתיד.

כבר נאמר "באין חזון ייפרע עם" וכוונתי שיש להבהיר היטב לעצמנו שלא יתכן שחבר שחי בקיבוץ כפר הנשיא יחיה על פי הסיסמה "אם אין אני לי מי לי" ויעשה אותה לקרי-טריון עליון בהשקפת עולמו. על-ידי כך מתפוררת הריקמה החברתית וקיבוץ הופך לאותה צורה של חברה אשר בה הדאגה לעצמי - בכל מקרה ובכל תנאי - מתקבלת כנורמה. אם זה יהיה המסר שנציג בפני מועמדים לחברות, לא נתפלא אם נגיע לכתובת "כפר הנשיא" ללא התואר הסגולי "קיבוץ", ובלי תוכן המייחד את חברתנו מכל יישוב עירוני או כפרי אחר. לקיבוצנו מסר חברתי-ליחודי, שמהווה אתגר לאנשים בעלי יכולת בכל התחומים להשתלב בו ולתרום את תרומתם למען הכלל, ולהתעלות תוך כדי כך לרמה אנושית גבוהה יותר.

מ א ר

שמועות

באחד הגלינונות האחרונים של "דברי הכפר" התריעה והזהירה קרול בפני שמועות שמהלכות במשק וגורמות נזק חברתי. אני בהחלט מסכימה איתה, אך לרוב הן תוצאה של אי-ידיעה וחוסר אינפורמציה. מצאתי מאמר באחד העיתונים היומיים שמבטא יותר טוב את מה שלדעתי הוא אחת הסיבות לחרושת השמועות.

יעל נמנוב

במצב של אי ודאות קיימת תחושת חרדה בקרב העובדים, יורד האמון בהנהלה והתפקוד יורד. אפשר להתגבר על מכשולים שכאלה. חשוב לספר לעובדים מה המדיניות ומה מתכננים לעתיד. מה ש'ודעים יותר, מלחששים פחות במסדרונות ויותר קל לעבוד את ה זקופה הקשה.

תן חיוך

לחברים שלום!

השבוע סיכמתי עם יהודה מ"פוטו יהודה" בחצור על הסדר רכישה של סרטי צילום. לפי הסדר זה, חבר שיחפוץ לרכוש סרט צילום ישים לי בתא-הדואר פתק עם שמו, שם הסרט, מספר התמונות ורגישות הסרט. לדוגמא: קודק 36 100. חברים אשר שולחים סרטים לפיתוח בחצור, כלומר דרכי, יציינו אם ברצונם סרט חלופי.

כבר חלפו מספר חודשים מאז לקחתי על עצמי לארגן את משלוח הסרטים לחצור בצורה מסודרת. אני מוכרח לציין את העבודה הטובה שעושה זילי יום ויום ולולא עזרתו לא היינו מקבלים סרטים חזרה במהירות כפי שהיא היום. עוד עלי לציין את השירות הטוב, המסור והמהיר שמעניקים לנו יהודה וצוות עובדיו וממש נעים לעבוד איתם. אומנם ישנם חברים שלא כל-כך מרוצים מטיב הפיתוח ומאיכות התמונות, כל שאוכל לומר בעניין הזה הוא שכל תלונה נבדקת ומטופלת על-ידי אישית והחבר מקבל חזרה תמונות חדשות ללא תשלום נוסף. אני מוכרח להוסיף ש"פוטו יהודה" מוכנים לקבל כל עצה מקצועית שתעזור להגיע לאיכות עבודה מקסימלית.

מחובתי לציין שמי שלא מרוצה מכל האמור לעיל, יכול עדיין לשלוח סרטים לפיתוח דרך רכז הקניות. המחירים שם כרגע זולים במעט יותר מאשר ב"פוטו יהודה", וכל חבר יעשה כרצונו.

אז שתהיה לכם שבת יפה ונעימה.

להלן מחירון לסרטי צילום עבור כפר הנשיא, כולל מ.ע.מ.

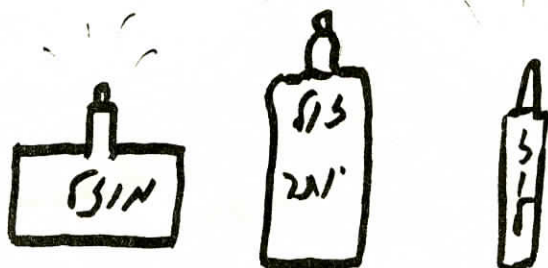
6.20	אגפא 36	9.50 ש"ח	קודק 36 100
5.60	" 24+3	7.-	" 24 100
3.60	" 110	7.40	" 110 100
8.50	" שקופיות	9.90	קודק 36 200
	הגדלות	7.90	" 24 200
1.30	13 x 18	6.40	פוגי 36
6.-	18 x 24	5.70	" 24
8.-	24 x 30	4.25	" 110
11.-	30 x 40	3.-	" שקופיות

ש ב י

מהארכיון

אנו מבקשות שתחזירו לנו בהקדם בקבוקי שמפו ריקים בכל הגדלים, כדי שתקבלו את השמפו ואת המרכז יותר בזול.

תודה - הצוות

פִּינַת הַסֵּרֶט הַשָּׁבִועִי

שם הסרט: ימי הרדיו RADIO DAYS

בימרי: וודי אלן

משחק: מיה פארו, דיאן ויסט, דיאן קיטון

ובכן, מזג-האוויר התחיל להתחמם והאנשים מתחילים לאט לאט להפשיר ולצאת מהחורים. ובשבתות האולם מתחיל גם להתמלא והשבוע סרטו החדש של ידידנו וודי (אלן) - "ימי הרדיו". אני מפחד להמליץ עליו, כי אז תתמלאו ציפיות וזה לא טוב. אבל זהו אחד הסרטים המענגים והלא מאומצים שעשה הפינומן עם הקלרניט.

הסרט ממש מלטף את התקופה, שנות ה-40, שבה הרדיו מלך בכיפה. יש בסרט קו אוטוביוגרפי בולט, שמעניין להשוות אותו ל"יומן חוף ברייטון" של ניל סיימון. גם יהודי, גם משפחה דביקה, גם מתרחש ערב מלחמת העולם השנייה.

אם כן, למרות עליית הנאצים והטמפרטורות, אני ממליץ על הסרט בחום. תבואו בלי ציפיות ותיהנו, מה גם שאסור להחמיץ את שתי נשותיו - דיאן קיטון הלשעבר ומיה פארו שבהווה.

ובכל זאת, אני לא יכול להתאפק - סרט גדול.

ועכשיו בדיחה: שאל פעם את וודי אלן מבקר סרטים מתוחכם-מיתחכם: "מדוע אתה מרבה כל-כך לאונן?" וודי אלן ענה שהוא אוהב לעשות אהבה רק עם אנשים שהוא אוהב. חה-חה-חה.

ו. (וודי כמובן) סרטים

ובשבוע הבא "מילכוד 22".

העיקר הבריאות

ת ז כ ו ר ת

ברצוננו להזכיר לחברים מספר דברים הקשורים למרפאה.

- אנו מבקשים מאוד מהחברים להקפיד ולבוא לאחיות ולמזכירה בשעות הקבלה בלבד.
- בשני הביקורים האחרונים של ד"ר דויטש עשינו מבצע של פפ-סמיר (גילוי מוקדם של סרטן צוואר הרחם). היתה היענות יפה מצד הנשים. התוצאות היו תקינות.
- אנו נשתדל ליידע את החברים על תוצאות של בדיקות המעכדה גם כאשר הבדיקות תקינות.
- חברים שמוזמנים למרפאה מראש: לרופאת ילדים, לרופא כללי או אימהות שמוזמנות לבדיקת התפתחות ע"י האחיות ו לא יכולים לבוא בתור שנקבע להם, מתבקשים להודיע על כך מראש, כדי שנוכל להזמין אמא, ילד או חבר אחרים לבדיקה.
- חברים אשר משתמשים ברכב מסיבות בריאותיות מתבקשים לרשום את שם החולה ליד שם הנהג, ע"מ לאפשר ביקורת על הרכב ועל התקציב.

לבריאות לכולנו
צוות המרפאה

1. אחרי בדיקה יסודית החלטנו לשנות את מסגרת הנעורים - נעורון. מהשנה הבאה ברצוננו שכתות ז-ח-ט יהיו "נעורון" ו"נעורים" יכלול כתות י-יא-יב. הסבר יבוא כשהענין יעלה לאסיפה.
2. במסגרת השינויים הנעשים בנעורים (ז עד יב) הכנו תוכנית עבודה בה יורכב הסכם עבודה בין הנער והענף אליו הוא משתייך. בהסכם יודגשו החובות של הנער כלפי הענף וההיפך. לדוגמא: לימוד והכשרת הנער לעבודה בענף על ידי הצוות ומצידו של הנער אחריות ומשמעת בעבודה וכו'. בשלב זה יושבים המלווים של הנערים אתם ועם נציגי הענף שלהם ומסכמים את ההתחייבויות של שני הצדדים. ראינו לנכון לדווח על כך לחברה על מנת לקבל את שתוף הפעולה והתמיכה הנדרשים ליישם את התכנית.
3. לאור קשיים תקציביים בנעורים אנו מבררים יחד עם הנעורים אפשרות להקמת גן ירק כענף רווחי של חבורת הנעורים.
4. נגה דיבון ודודיק פוקס החלו להעביר פעולות לכתות ט-י באופן סדיר. אנו שמחים לראות מבוגרים נוספים המעורבים בנעורים.
5. נערי הנעורון (כתות ז-ח) התארחו בכפר-טובא וביקרו בבתים שונים. היה מאד מענין ולאחר מכן הזמינו ילדים מטובא לארוח בנעורון ובמשק. כולם נהנו.
6. עובדים קשה מאד על הכנות לבר המצווה ומתקדמים יפה מאד במשימות.

צוות הנעורים

תמר, רבקה, אבי ר.

3.3.1989

סעיפים	הצעת ו. בנים	הסבר
מעמד	בן' בת משק	לתת לבן/בת להחליט לבד להתקבל למועמדות וחברות.
ש.ש.	מומלץ מאד	המטרה להגיע למכסימום בנים/בנות שיצאו לשנת שרות.
שנת שרות	הצבא או אחרי השרות	
שנה בבית	(לאחר הצבא זכות לחודשיים חופש) שנת עבודה וחזים בקבוץ - קבלת מענק.	מאד מומלץ לצעירים לחיות ממש בקבוץ
שנת חופש	כל צעיר זכאי לשנת חופש - אותה הוא יכול לממש גם לאחר הלימודים.	
	יש אפשרות להארכה לשנתיים. בתום התקופה הזאת, הצעיר צריך להחליט - או לחזור לקבוץ - או עזיבה.	
חזרה לקבוץ	הצעיר שחוזר לקבוץ נחשב מועמד וזכאי להתקבל לחברות כאשר הוא מעוניין בכך.	יש באפשרות הצעיר לקצר את תקופת המועמדות.
	יש באפשרות הצעיר להשאר שנתיים בקבוץ ולהחליט בתקופה זו להתקבל לחברות. בתום השנתיים עליו להחליט האם להתקבל לחברות או לבקש עוד שנה של מועמדות או על עזיבה.	
לימודים	הצעיר יכול לצאת ללימודים גם לפני שנת חופש. וכאשר הוא חוזר מהחופש.	במקרה והצעיר מחליט ללמוד לאחר שנת חופש יש באפשרותו להתקבל לחברות בתום הלימודים.

חומר זה יגיע בקרוב לדיון ולאישור באסיפה
חברים מתבקשים לשמור את הדפים.

המלצת ועדת בנים למסגרת לימודים לצעירים

1. בנים רואה בחיוב את יציאת הצעירים בגיל צעיר ככל האפשר ללימודים.
- כמו כן רוב חברי ו. בנים ממליצה שיהיה תור נפרד לצעירים בתנאים אלה:

 - יציאה ללימודים תוך 3 שנים מתום השרות הצבאי.
 - הצעירים שיוצאים ללמוד יקבלו רק שכר לימוד מהקבוצ, תקציב חבר, וחדר בקבוצ.
 - הצעירים יכולים לצאת ל-4 חדשים לפני הלימודים לעבוד על מנת להרוויח כסף לכלכלה שלהם - בתקופת הלימודים.
 - כן יוכלו לעבוד בתקופת הלימודים כדי לממן את עצמם.
 - על הצעיר הלומד לעבוד בקבוצ 30 יום בשנה, על מנת לשמור על קשר עם הקבוצ.

אנו מציעים הצעה זו על מנת לאפשר לצעירים לצאת ללמוד בהקדם האפשרי, ללא מתח ובעיות של תור, וכן על מנת לתת להם להיות יותר עצמאיים, וכן שלא נצטרך לחייב אותם, בתום הלימודים.

1. בנים

המלצה של ועדת בנים לחשוב הוותק לבני/בנות משק

ההנחיה הבסיסית בחשוב הנקוד הינה הסתמכות על אלו שהתקבלו באסיפה הכללית בנוגע לחברים.

היו פרטים שחשבונו לנכון להכניס שינויים קטנים. רצינו להגיע למצב שבו לא לוחצים עליהם לבקש מועמדות ובו בזמן לרמוז שיש הגבלה לתקופה האי-הגדרה, ושיש "מחיר" אם מצב זה נמשך.

חשובי הנקוד עוזרים לבנים לקבוע תור או עדיפות במקרה וזה נחוץ. אין לשכוח שנקוד הוותק אינו סופי וקבוע ומקבל תוקף רק עם קבלתו של הצעיר לחברות

נקוד לשנה	הצעות לנתונים בסיסיים לחשוב הנקוד
1 נקודה	1. שנת גיל(לפי שנת לידה)
4 נק'	2. מגיל 18 ועד לאחר שנת שרות ושרות בצה"ל
3 נק'	3. שהות בקבוצ(פרט לחופשות) עד לקבלה למועמדות
4 נק'	4. מועמדות(כמו מועמדים מבחוץ)
3 נק'	5. שהות בקבוצ אחר(שנת נסיון)
ללא נקוד	6. שהות בארץ או התיישבות עובדת(לא קבוצ)
ללא נקוד	7. עזיבה
3 נק'	8. חופש ממושך. בשנת חופש ראשונה
ללא נקוד	בשנת חופש שניה
	9. מאומצים(נשואים לבן/בת משק, סטודנט, חייל בודד וכו')

לפי הכללים שנהוגים לבני משק וכמוגדר בסעיפים 4 - 1 בלבד.

בהמשך לדיון שהתקיים בתאריך 12.2.1989 מגיש הצוות מידע נוסף ומעלה נושאים נוספים לדיון והחלטה.

הנושאים להחלטת האסיפה

1. אישור לעריכת מסלול סיור באזור כפר הנשיא + ארוחת צהריים. הנושא הועלה כמידע בדיון הקודם. מאז התבצעו שני סיורי נסיון לסוכני נסיעות ומורי דרך (כ-50 משתתפים). התגובות היו חיוביות. ההצעה כוללת סיור בירדן ההררי, הסבר על הקבוץ, ארוחת צהריים, ארוח וקפה וכדומה. חבילת הסיור תותאם לבקשת הקבוצה. ההכנסה המשוערת:

100 אורחים $\times$ 50 שבועות $\times$ 15 ש" = 75,000 ש

הוצאה מתוכננת:

תשלום לקבלן המזון (במידה ואנו לא מכינים) 33,000 ש

עלות ימי עבודה ($\frac{1}{2} \times 6$) 27,000 ש

60,000 ש

רווח 15,000 ש לשנה.

הערה: הכנת המזון בכוחות עצמנו תגדיל בצורה משמעותית את הרווח.

נושאים לדיווח

1. בית בכפר - השכרת חדרים ליחידים ולמשפחות.

האסיפה אישרה את הפרויקט. 12 חדרי צבי ואריה משופצים בקצב מהיר.

מחפשים חבר/ה לריכוז הפרויקט והפעלתו. הארוח כולל לינה בחדרים, ארוחות בחדר

האוכל ושימוש במתקנים קיימים (בריכה פארק וכדומה). הכנסה משוערת:

6 חדרים $\times$ 180 יום $\times$ 70 ש (יחידת הכנסה) 75,600 ש

הוצאה מתוכננת:

עלות ימי עבודה - אם בית חצי משרה 16,200 ש

הוצאות כלכלה 10,000 ש

26,000 ש

רווח 50,000 ש לשנה

2. סדנאות ומחנות נופש מיוחדים

האסיפה אישרה את הפרויקט. פורסמה סדנת ברידג' לפסח (צ'ק ראשון נשלח).

נבדקת אפשרות למסגרות נוספות בקיץ. קיום הפרויקטים הנ"ל מבוסס על ניצול כח אדם

מקצועי ויחודי של כפר-הנשיא (אמנים, מורים וכו').

הכנסה משוערת:

רווח ליום 25 ש $\times$ 25 משתתפים $\times$ 14 יום למחזור = 8,750 ש

הערכה היא שיש ביכולתנו לארגן לפחות 4 מחזורים בשנה = 35,000 ש

ש 100,000

סך הכל רווח מהפרוייקטים שהוזכרו:

הוצאות נוספות:

ש 17,000

מארגן לכל נושא התיירות חצי משרה =

ש 10,000

הוצאות שיפוץ חדרים ציוד וכו'

ש 5,000

פרסום נסיעות בלאי ושונות

ש 21,000

סך הכל-----כ-----

ש 80,000

רווח צפוי שנה ראשונה כ-----

3. ניצול הפארק למטרות תיירות.

האסיפה אשרה בעבר ניצול הפארק למטרות תיירות בצורה מבוקרת (לטיולים מאורגנים) נבדק כיום הפוטנציאל הכלכלי בפתיחת הפארק לציבור הרחב. הצוות יגבש הצעה בנושא ויעלה אותה לדיון והחלטה בקרוב.

4. ניצול הבריכה וחדר האוכל לארוחות תמורת תשלום

הבדיקות שנעשו לא מצאו בפרוייקט הנ"ל מקור כלכלי רציני. הרווח המשוער הוא של 10,000 - 13,000 ש. כיוון שמדובר בארועים בעלי השפעה רבה על תחושת הביתיות במשק, הוחלט להפסיק את הטפול בפרוייקט זה.

לסיכום:

המפתח להצלחה הוא האדם שירכז וידרוש את כל נושאי התיירות בהם דנה האסיפה. יש להתחיל בפעולה אינטנסיבית כבר כיום כדי שנספיק לעלות על המפה לשנת התיירות הנוכחית.

ה צ ו ת .

hours of rest one evening this week. At least the youngsters had a good time.

- * Talking about Casino. Jim and his merry men (17 volunteers) took the Casino to the Accadia Hotel in Herzlia this week. We are trying to turn it into a paying project. The evening was successful, and should prove a good advertisement.
- * Ora Namali is leaving us for an unspecified period, and Bilhah will now be responsible for the post etc. as well as filling her previous job. Ora - l'hit/ra-ot!
- * Mr. Anders has moved house, and is now living next-door to Mrs. Nymark. We hope this arrangement is satisfactory to all concerned.
- * Welcome home to Mr. Steele, and also to Efrat Ellman (with blond spikes!). Nice to see you back.

Good health to all, especially to the people in hospital just now.

We want to see you all back home soon. SHABBAT SHALOM,

Inge

EULOGY (read at the graveside by Eddie Nemenov)

Dear Lex,

It is just impossible to grasp that you have left us! And- so suddenly. You were the symbol of youth and health. We got used to seeing you every morning at 7 am, walking along the path, upright as a 50- or possibly 60-year-old, bringing Claire her breakfast, and then off to start yet another day.

In my eyes you were a man of perfection. An educator, a high army officer, an ardent worker for public affairs, a devoted family man, a man of high standards of human justice and morality, a man of deeds - not only words. A giver, not a taker; a man of principles, a devoted leader of the Zionist cause, AND a fulfiller, who practised what he preached. Can there be any more?

Yael and I met you and Claire and the children 26 years ago, when I arrived in Durban as a youth shaliach. You were the Chairman of the Zionist Council of Natal at the time. Without your assistance and guidance I could never have fulfilled my mission as I did.

But over and above the technical help, you and Claire opened your house to us, helped to absorb us, and in fact adopted us for two years as devoted parents. The unending Zionist work you did in your spare time. Your daily work lay in the field of education. Against all odds, you set up and directed a teachers' training college for Indian students. A very daring and tricky mission in the South African apartheid society, especially so for one who stood at the helm of the Jewish community! I am told that when you left on Aliyah, the Indian community gave you a royal farewell party. I also hear that up to these very days you received letters from students you taught 40 years ago - asking you for pedagogic advice.

After your two children came on aliyah, it didn't take long for you and Claire to make your decision, and follow them to Israel. Theoretically a pensioner, Lex, you simply opened a new chapter in your life, and despite the new country and absorption problems, you set to work helping others in their absorption. You also continued to teach English to all comers: a young Israeli soldier, a blind youth, or even at the special military school for high officers. You had turned 80 when you and Claire decided to join Naomi and the 3 children at Kfar Hanassi, once again starting a new life, never stopping your activity for a moment. You singled out our Israeli members and began private English lessons, to each at his level. And on top of all that, you undertook a massive job of re-organising, catalogueing and typing out the entire collection of books of the kibbutz library. And this you did with the utmost efficiency, and in record time.

This week you caught the 'flu. A bit of a cough, a bit of a temperature. Who could believe that THIS could put an end to such a meaningful life - and so suddenly.

We are all very sad. The only consolation for Claire, Naomi and Mike, and the children is that you filled your life to the utmost with devotion and unending love - for the family, the Jewish people, and for humanity.

As such we will always remember you.

Eddie Nemenov

hours of rest one evening this week. At least the youngsters had a good time.

- * Talking about Casino. Jim and his merry men (17 volunteers) took the Casino to the Accadia Hotel in Herzlia this week. We are trying to turn it into a paying project. The evening was successful, and should prove a good advertisement.
- * Ora Namali is leaving us for an unspecified period, and Bilhah will now be responsible for the post etc. as well as filling her previous job. Ora - l'hit/ra-ot!
- * Mr. Anders has moved house, and is now living next-door to Mrs. Nymark. We hope this arrangement is satisfactory to all concerned.
- * Welcome home to Mr. Steele, and also to Efrat Ellman (with blond spikes!). Nice to see you back.

Good health to all, especially to the people in hospital just now.

We want to see you all back home soon. SHABBAT SHALOM,

Inge

EULOGY (read at the graveside by Eddie Nemenov)

Dear Lex,

It is just impossible to grasp that you have left us! And- so suddenly. You were the symbol of youth and health. We got used to seeing you every morning at 7 am, walking along the path, upright as a 50- or possibly 60-year-old, bringing Claire her breakfast, and then off to start yet another day.

In my eyes you were a man of perfection. An educator, a high army officer, an ardent worker for public affairs, a devoted family man, a man of high standards of human justice and morality, a man of deeds - not only words. A giver, not a taker; a man of principles, a devoted leader of the Zionist cause, AND a fulfiller, who practised what he preached. Can there be any more?

Yael and I met you and Claire and the children 26 years ago, when I arrived in Durban as a youth shaliach. You were the Chairman of the Zionist Council of Natal at the time. Without your assistance and guidance I could never have fulfilled my mission as I did.

But over and above the technical help, you and Claire opened your house to us, helped to absorb us, and in fact adopted us for two years as devoted parents. The unending Zionist work you did in your spare time. Your daily work lay in the field of education. Against all odds, you set up and directed a teachers' training college for Indian students. A very daring and tricky mission in the South African apartheid society, especially so for one who stood at the helm of the Jewish community! I am told that when you left on Aliyah, the Indian community gave you a royal farewell party. I also hear that up to these very days you received letters from students you taught 40 years ago - asking you for pedagogic advice.

After your two children came on aliyah, it didn't take long for you and Claire to make your decision, and follow them to Israel. Theoretically a pensioner, Lex, you simply opened a new chapter in your life, and despite the new country and absorption problems, you set to work helping others in their absorption. You also continued to teach English to all comers: a young Israeli soldier, a blind youth, or even at the special military school for high officers. You had turned 80 when you and Claire decided to join Naomi and the 3 children at Kfar Hanassi, once again starting a new life, never stopping your activity for a moment. You singled out our Israeli members and began private English lessons, to each at his level. And on top of all that, you undertook a massive job of re-organising, catalogueing and typing out the entire collection of books of the kibbutz library. And this you did with the utmost efficiency, and in record time.

This week you caught the 'flu. A bit of a cough, a bit of a temperature. Who could believe that THIS could put an end to such a meaningful life - and so suddenly.

We are all very sad. The only consolation for Claire, Naomi and Mike, and the children is that you filled your life to the utmost with devotion and unending love - for the family, the Jewish people, and for humanity.

As such we will always remember you.

Eddie Nemenov

MAZAL TOZ

HAPPY BIRTHDAY

12.3.89. Adam Ben-Chanoch
Keren Gedalison
Davida Beller
Ro'i Kolkar (Hadar grandson)
13.3. Yankel Mendzigurski
Roy Abb
Me'ir Rifkind
14.3. Alon Maser
15.3. Avivah Linton
Anat Erenberg
Inbar Cohen

16.3. Eric Erenberg
Joe Cina
Merav Etham
Shoshana Mader
Ruthie Zigdon
17.3. Mrs. Ray Glass
Zammi Ben-Tsvi
Avishag Eder
Le'orah Weinstein
18.3. Eric Linton
Irit Gershman
Rotem Pearlson

Good-bye - Avi and I wish to thank
all of our friends in
Kfar Hanassi for the kindness and support
they've given us since we've been here.
We really enjoyed our years here, even
if we aren't choosing to spend all of our
years here/ Let's stay in touch.

Judy and the children

TONIGHT - in the Moadon
A MUSICAL EVENING
light classical - Jazz -
Folk - etc.
With wine and candlelight.

Starting at 21:30

FILM OF THE WEEK - RADIO DAYS with Woody Allen and
with his past and present wives: Maya Faro, Dianne Keaton, Dianne West.

One of Woody Allen's most enjoyable films - less contrived,
and less self-conscious. It deals with the period when Radio was the dominant
factor in a lot of people's lives. The background is partly autobiographical.

NEXT WEEK (we hope) - CATCH 22.

JAHREZEIT -

ARNON SCHWARTZMANN -
10 Adar (1978)

